

Πνευματική Οικοδομή

■ Θεοτοκοφιλίας υπόδειγμα

Ἡ Ἀγάπη πρὸς τὴν Θεοτόκο*

«Ἄφου εἶναι ἀπὸ τὴν Μητέρα μου...»

Ἡ **Θεοτοκοφιλία** τοῦ Αρχιμανδρίτου Γέροντος Νικολάου Πεκατώρου (1899-1996) ἦταν θαυμαστή.

Συνήθιζε νὰ δίνει τὴν εὐχή: «Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία μαζί σου».

Ἐλεγε ἐπίσης, ὅτι κυρίως οἱ Θεομητορικές Ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας δίνουν τὴν δυνατότητα στὸν ἄνθρωπο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Οὐρανὸ καὶ ἡ ζωὴ νὰ μὴν εἶναι μονότονη καὶ ὑλόφρονη.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ κρύψει ὁ Γέροντας τὸν ἄπειρο σεβασμὸ του πρὸς τὴν Παναγία. Μόνο τὸ Ὄνομά Της νὰ ἀκουγε καὶ γέμιζε δάκρυα.

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες του εἶπε ἐμπιστευτικὰ σὲ ἓνα πνευματικὸ του τέκνο: «Τὸ μόνο πὸν ζητῶ πιά ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι νὰ μοῦ χαρίζει μιὰ γωνίτσα τοῦ Παραδείσου νὰ ἀσπάζομαι τὰ ἴχνη τῆς Παναγίας».

Ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ἡ Παντάνασσα, ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν, ἦταν στὴν καρδιά τοῦ Γέροντα.

Ἰδιαίτερα τιμοῦσε τὴν ἀγία Της Κοίμησι, ἡμέρα πὸν χειροτονήθηκε τὸ 1922.

Τρεμάμενος ἀνέφερε τὸ ἅγιο Ὄνομά Της καὶ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ζοῦσε τὸ Μυστήριον τῆς Ταπεινώσεως καὶ τῆς Σιωπῆς τῆς Θεοτόκου. Συχνὰ καὶ ἡ δική του γλῶσσα ἦταν ἡ σιωπὴ καὶ ἡ δράση ἐν κρυπτῷ.

Μεγάλη εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη ἀπέδιδε στὴν Θεοτόκο, ποὺ τὸν διαφύλαξε, μὲ τὴν Ἁγία Σκέπη Της, ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἐπισκόπου, κατὰ τὴν χειροτονία του, στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σκέπης Ὁδησοῦ: «**Σ**ὲ ἀφιερώνω στὴν Παναγία, ἀπὸ τὴν Ὅποια ζήτησε καὶ ἐσὺ νὰ σὲ φυλάει σὲ ὅλη σου τὴν ζωή».

* * *

Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ πόσο συμπαραστέκεται ἡ Παναγία τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγε συγκινημένος τὴν ἐξῆς ἱστορία:

«**Κ**άποτε ὁ Κύριος παρατήρησε, ὅτι στὸν Παράδεισο ὑπάρχουν μερικοὶ ὄχι καὶ τόσο ἄξιοι καὶ κάλεσε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε: “**Π**ρόσεχε καλά, Πέτρε, γιὰ τὴν παρατηρῶ μερικοὺς ὄχι καὶ τόσο ἀξιούς νὰ μπαίνουν στὸν Παράδεισο, πρόσεχε λοιπὸν καλά, γιὰ τὴν θὰ σοῦ πάρω τὰ κλειδιά”.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος παρατήρησε ὅλες τὶς θύρες ὅτι ἦταν καλὰ ἀσφαλισμένες καὶ ὅτι ἐλέγχονταν καλὰ. **Ἐπιτηρώντας** τὰ παραδείσια τεῖχη, παρατήρησε ἐκπληκτος τὴν Παναγία – δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Γέροντος– νὰ καλεῖ καὶ νὰ τραβᾷ κοντὰ Της ἀνθρώπους. **Ὅταν** ὁ Κύριος ξανακάλεσε τὸν Πέτρο, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσει αὐτὸ ποὺ εἶδε: “**Κ**ύριε, βεβαιῶ ὅτι δὲν περνᾷ κανεὶς ἀναξίως τὶς παραδείσιες θύρες, ἀλλὰ ἡ καλὴ Μητέρα, ἡ Παναγία –δάκρυα πολλὰ στὰ μάτια τοῦ Γέροντα– ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδο σὲ ἀρκετούς”. **Ὁ** Κύριος εἶπε: “**Α**φοῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Μητέρα μου, ἄφησέ τους, δὲν πειράζει”.

Ἦθελε νὰ δείξει ὁ μακάριος Γέροντας τὴν μεγάλη βοήθεια τῆς Παναγίας καὶ τὴν μεγάλη Της παρηγορία στὸν Κύριο. □

(*) Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτου, Ἰερὸς Μορφῆς 1, Ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος Πεκωτῶρος (1899-1996), ἐκδόσεις «Τῆνος», σελ. 58. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.